

obou paží, a navíc stála pevně zapřená o podlahu. A k tomu si ještě pomáhala křídly.

„Už to vzdej,“ vyzvala ji Zefyr.

„Nikdy!“ odsekla Astraia. „Ty to vzdej!“

Astraia se pomalu, centimetr po centimetru, posouvala k oknu. Aby získala další výhodu, zapřela se nejprve jednou nohou o parapet a pak i druhou, až na parapetu stála, nakláněla se dozadu a vzdorovala Zefyřině síle.

Látka se začala trhat. „Zefyr, přestaň, než se to...“

Vtom se příkrývka roztrhla vejpůl, Astraia i Zefyr upadly každá na jinou stranu a pokoj zaplnila jemná bílá peříčka.

Astraia tvrdě dopadla na záda. Zefyr venku řehtala a kašlala. Jakmile se Astraia zvedla, vyhlédla ven a vybuchla smíchy. Zefyr ležela rozplácá na zemi v záplavě peří. Křídla měla nakřivo a koňské tělo zamazané blátem. Sedla si a vyplivla zbytky peřiny.

„Koukni, cos provedla!“ Zefyr se překulila a postavila se na všechny čtyři. Zvedla jedno zlaté kopytko. „Chystala jsem se celé ráno a teď jsem špinavá. Potřebuju znovu vyleštit kopyta!“

„Ty sis začala,“ zasmála se Astraia.

Zefyr si odfrkla: „No výborně, ještě řekni, že za to můžu já. Ty už jsi měla být vzhůru a víš to. Dneska se všechno mění.“

Astraia záúpěla. „Ani mi to nepřipomínej.“ Vyklonila se z okna a ztišila hlas. „Musím ti něco prozradit, ale nesmíš se nikomu ani slůvkem zmínit.“

„Páni, tajemství. Já tajemství miluju.“ Zefyr k ní přiklusala blíž. Astraia se rozhlédla, jestli někdo neposlouchá, a dál mluvila tiše. „Včera večer jsem slyšela, jak si rodiče povídají. Říkali, že se na Titu našel člověk, žena. A můj dědeček ji někam odnesl.“

„Cože?“ vyhrkla Zefyr a ustrašeně se podívala kolem sebe. „Někde tady je člověk?“

„Ticho!“ usadila ji Astraia. „Nejspíš o tom nesmí nikdo vědět. Ale rodiče byli fakticky rozrušení.“

„No nekecej! Kdyby tady ty-víš-kdo opravdu byl, mohl by způsobit epidemii. Jsou prolezlí nejrůznějšími chorobami. A když se tě některý z nich dotkne, můžeš oslepnout.“

„Cože?“ vyjekla Astraia. „Ne, to je jenom mýtus.“

„To tedy není. Ty-víš-kdo jsou špinavá, nechutná stvoření.“ Zefyr se znovu rozhlédla a zvedla přední kopyta, jako by očekávala, že se na ni každou chvíli vrhne nějaký člověk.

„A co Emily Jacobsová? Ta je ze Země a není odporná.“

„To není člověk,“ namítla Zefyr. „Je to Zen.“

„Ale bývala člověkem. A její otec a Joel jsou pořád lidi a nejsou infekční.“

„To protože na Olympu žili tak dlouho, že se vyléčili. Ale pokud se tady objeví nějakí noví, nikdo neví, co se může stát. Jak se sem dostala?“

Astraia nakřčila čelo a nahlas přemítala. „To nevím. Ale jestli je to pravda, proč ji děda skrývá?“

„Třeba aby nevznikla panika.“

„To je možný,“ připustila Astraia. „Myslím, že bychom měly vynechat slavnostní zahájení a pustit se do pátrání na vlastní pěst.“

Zefyr se rozesmála. „Pěkný pokus, Astraio, ale na otevření Arkádie prostě musíme. Jsme k tomu odsouzené a nic nás nezachrání – ani kdyby se tu objevily stovky ty-víš-koho.“

„Ale tohle je důležitější!“

„Možná, ale nic s tím nenaděláme. Musíme jít. Jinak nás tvoje matka zabije.“

Astraia si povzdychla a zavrtěla hlavou. „Tohohle se děším už celý věky. Škola – koho kdy napadlo, že by Titáni museli chodit do školy? A vůbec, proč my musíme, když naši rodiče do školy nechodili?“